

Není mnoho okamžiků v historii, kdy by naše země byla v úzkém kontaktu s Dánskem. Styky obou zemí byly a do jisté míry stále jsou náhodné. Jako by velká „přehrada“ – Německo – oddělovala obě země radikálně a navždy. Jen několik střípků se dá poskládat do drobné mozaiky česko-dánských kontaktů. Od dánské královny Dagmar, dcery Přemysla Otakara I., muselo uběhnout několik staletí, než se v našich zemích přívlastek „dánský“ výrazně objevil u hvězdáře Tychona de Brahe na dvoru Rudolfa II. Po bohubylých vědeckých bádáních měli další příběh psát vojáci třicetileté války. Tato práce pojednává o vpádu vojsk generála Petra Arnošta z Mansfeldu a vévody Jana Arnošta Sasko-Výmarského do Slezska a na Moravu, který proběhl v letech 1626 až 1627. Zatímco Mansfeld měl vojsko vlastní, resp. placené nizozemskými stavy a Anglií, vévoda velel plukům dánského krále Kristiána IV. Ten stál v letech 1625 až 1629 v čele protihabsburské koalice ustanovené v Haagu. Diverze do zmíněných zemí byla zahájena v červenci 1626. Úkolem výpravy bylo splnění mnoha cílů a až do října 1626 do ní byly vkládány mnohé naděje. Odvážný podnik měl získat haagské alianci strategickou převahu. Cílem bylo přenést válku dál od Dolnosaského kraje až na nepřátelské území a po spojení se sedmihradským vévodou Gáborem Bethlenem táhnout snad až na Vídeň. Vinou mnoha okolností však z cílů výpravy sešlo. Po Bethlenově míru s císařem, smrti hlavních velitelů a velikých ztrátách vojska byl osud výpravy na první pohled zpečetěn. Díky královskému válečnému komisaři Joachimovi Mitzlaffovi se podařilo zbytky vojska zachránit, vybudovat rozsáhlou základnu na okupovaném pomezí Moravy a Slezska, a tak více jak půl roku ohrožovat císaře a jeho země. V červnu a červenci 1627 byla dánská enkláva smetena vojenskou silou Albrechta z Valdštejna.